

Sygn. akt II AKz 62/19

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Barbara Suchowska

Protokolant: Agnieszka Przewoźnik

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko P. C. i F. N.

oskarżonym o przestępstwa z art. 13 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. oraz z art. 158 § 1 k.k.

zażaleń obrońców oskarżonych

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 18 grudnia 2018 roku sygn. akt V K 90/18

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2018 roku, sygn. akt V K 90/18 Sąd Okręgowy w Gliwicach przedłużył w stosunku do oskarżonego P. C. do dnia 31 marca 2019 roku, godz. 10:55 środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju z dnia 9 lutego 2018 roku, sygn. akt II Kp 106/18. Tym samym postanowieniem Sąd przedłużył w stosunku do oskarżonej F. N. do dnia 31 marca 2019 roku, godz. 9:10 środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju z dnia 9 lutego 2018 roku, sygn. akt II Kp 108/18.

Od powyższego postanowienia zażalenie wywiedli obrońcy oskarżonych. Obrońca oskarżonej F. N. zarzucił zaskarżonemu postanowieniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez uznanie, że w sprawie istnieje obawa podejmowania przez oskarżoną bezprawnych działań zmierzających do zakłócenia biegu postępowania, oraz że zachodzi uzasadniona obawa ucieczki i ukrycia się oskarżonej.

Obrońca oskarżonego P. C. zakwestionował, aby konieczność przesłuchania świadka K. K. mogła mieć wpływ na przedłużenie środka zapobiegawczego, podważając istnienie przesłanki z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.

Zarzucając powyższe obrońcy oskarżonych wnieśli o uchylenie zaskarżonego orzeczenia, oddalenie wniosku Prokuratury Okręgowej i zastosowanie środka zapobiegawczego o charakterze wolnościowym w postaci dozoru policji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenia obrońców nie zasługują na uwzględnienie.

W stosunku do oskarżonych w dalszym ciągu spełnione pozostają zarówno przesłanka ogólna tymczasowego aresztowania, jak i wskazane przez Sąd Okręgowy przesłanki szczególne ujęte w treści art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., a w stosunku do P. C. także przesłanka z art. 258 § 2 k.p.k., uzasadniające przedłużenie ich tymczasowego aresztowania na okres do 31 marca 2019 roku.

Analiza akt sprawy nie potwierdziła zasadności zarzutów postawionych w wywiedzionych zażaleniach. Brak podstaw do przyjęcia, że sąd pierwszej instancji dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Przede wszystkim zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy, drobiazgowo przedstawiony w skierowanym do Sądu akcie oskarżenia i w zaskarżonym postanowieniu wskazuje niewątpliwie na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonych zarzucanych im czynów zabronionych, czego nota bene skarżący nie kwestionowali, stąd przesłankę ogólną stosowania tymczasowego aresztowania przewidzianą w art. 249 § 1 k.p.k. można uznać za niekontrowersyjną. Podkreślić przy tym należy, że przeprowadzona na obecnym etapie postępowania karnego analiza i ocena zebranych oraz zabezpieczonych dowodów nie oznacza jeszcze definitywnego rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie oskarżonych, gdyż będzie to możliwe dopiero po przeprowadzeniu w całości postępowania dowodowego w ewentualnej fazie wyrokowania (por. np. postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 19.10.2016 r. sygn. akt II AKz 548/16) .

W realiach sprawy należało zgodzić się ze wskazaną przez sąd I instancji obawą matactwa procesowego, o której mowa w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Obawa, o której mowa

w przytoczonym wyżej przepisie, powinna być uzasadniona konkretnymi okolicznościami wskazującymi na jej istnienie. W niniejszej sprawie, wniosek o realnej obawie matactwa ze strony obu oskarżonych uzasadniony jest faktem, że znają oni świadków zdarzenia oraz pokrzywdzonego, a dotychczas nie przesłuchano jeszcze świadka K. K., który widział zdarzenie z udziałem pokrzywdzonego i oskarżonych. Podkreślenia wymaga, że oskarżona F. N. w złożonych przez siebie wyjaśnieniach, w korelacji z zeznaniami pozostałych świadków zdarzenia wyraźnie umniejszała swój udział w pobiciu A. S., czemu dała wyraz w prezentowaniu kolejnych, odmiennych wersji dotyczących własnego w nim udziału. Sam fakt złożenia wyjaśnień przez oskarżoną, ze względu na powyżej wskazane rozbieżności, nie zmniejsza obawy matactwa. Wbrew twierdzeniom z kolei obrońcy oskarżonego P. C. zeznania świadka K. K., wobec istotnych rozbieżności, mogą mieć wpływ na ustalenie stanu faktycznego, a co za tym idzie – rzutują na obawę matactwa ze strony oskarżonych i konieczność przedłużenia środka zapobiegawczego. W tych też okolicznościach stwierdzić trzeba, że obrońcom nie udało się podważyć w zażaleniach przyjętej przez Sąd I instancji obawy wynikającej z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k.

Należało też zgodzić się ze wskazaną przez sąd I instancji obawą ucieczki oraz ukrywania się przez oskarżonych P. C. i F. N., o której mowa w art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k., a której realność, jak słusznie wskazał sąd, należy upatrywać w braku konkretnego miejsca pobytu, ponieważ są osobami bezdomnymi, a także w braku stałych zobowiązań o charakterze zawodowym, co pozwoliłoby na określenie miejsca ich przebywania, co aktualizuje z kolei obawę utrudniania przebiegu toczącego się postępowania karnego poprzez niestosowanie się do obowiązku stawiennictwa na wezwanie sądu, czy też uniemożliwianie doprowadzenia ich przez nieprzebywanie we wskazanym organowi miejscu. Oskarżeni nie mają stabilnej sytuacji życiowej i osobistej, stałego centrum życiowego, co uzasadnia obawę ucieczki lub ukrywania się.

Reasumując, należy zatem stwierdzić, że koniecznym jest dalsze stosowanie wobec oskarżonych P. C. i F. N. środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, na co trafnie zwrócił uwagę Sąd Okręgowy w zaskarżonym postanowieniu, zaś jego uchylenie, czy też zastosowanie łagodniejszych środków zapobiegawczych, wiążących się z pozostawianiem oskarżonych na wolności, nie jest obecnie możliwe ze względów wyżej wskazanych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz przeprowadzone rozważania, a nadto nie dopatrując się w sprawie ujemnych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania, Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej.

Z.

- odpis postanowienia wraz z pouczeniem doręczyć oskarżonym i ich obrońcom oraz prokuratorowi,

- akta zwrócić.

Katowice, 5 lutego 2019 roku.